JAMES McCONNELL

SITUAŢIE DE EVITARE

Traducere: Cristiana Smărăndescu

1956

www.carti-epub.blogspot.com

Căpitanul Allen Hawkins stătea în linişte în camera de observaţie a navei SUNWARD, privind la subspaţiu. Era un om de înălţime medie, cu o ţinută care sugera că activase în armată cea mai mare parte a vieţii. Avea mult aur pe mînecă şi mult argint în păr şi descoperise, în anii mulţi petrecuţi în Navigaţia Spaţială, că cele două, de obicei, merg mînă în mînă.

În spate putea auzi rumoarea şi ordinele date de pe pasarela navei. Dar nu le dădea atenţie, concentrîndu-se în observarea hubloului. Nu era pentru prima dată cînd stătea aşa, privind fix la ceea ce era dincolo de carcasa navei. Aproape de fiecare dată cînd plasa nava SUNWARD în întunecatele adîncuri ale spaţiului, părăsea pentru cel puţin cîteva minute pasarela pentru a veni să privească afară, prin hublou.

„Doamne", spuse cu voce tare, înăbuşindu-şi un tremur care voia să-i coboare pe coloana vertebrală.

„Poate absolut pustiu ar fi o descriere mai bună", sună o voce în spatele lui.

Vocea aparţinea doctorului J. L. Broussard, şeful alienişti lor[1] de pe SUNWARD şi, deşi cei doi erau mai mult decît prieteni, Hawkins nu se întoarse să-l salute. Fascinaţia punctului de observaţie părea să neutralizeze obişnuitele reguli de politeţe. „În timpuri din astea, cred că ai dreptate. Absolut pustiu. Chiar asta este", spuse Hawkins. „Complet negru, complet gol. Ştii, mă înspăimîntă de fiecare dată cînd facem saltul prin subspaţiu."

O voce de pe pasarelă strigă: „12 minute pînă la zero. Fără deviaţii notabile, căpitane."

„Foarte bine", spuse Hawkins cu voce destul de tare ca să fie auzit de pe pasarelă.

„Poate că ne înspăimîntă cîte puţin pe toţi", spuse Broussard. Îşi sprijini corpul supraponderal de peretele camerei de observaţie. Faţa sa mare şi blîndă avea o mină relaxată. „Mă întreb de ce ne afectează în modul acesta?", adăugă el ca şi cum ar fi fost un gînd întîmplător, dar ochii aveau o privire răutăcioasă.

„Tu eşti psihiatrul. Tu să-mi spui de ce", spuse Hawkins. Se opri pentru un moment, aşteptînd un răspuns din partea lui Broussard. Dar, după cîteva minute, văzînd că omul nu-i dădea nici un răspuns, Hawkins continuă: „Din partea mea, cred că mă înspăimîntă pentru că — ei bine, pentru că parcă

te-ai pierde acolo. În spațiul normal sînt întotdeauna stele în jur, nu contează cît de depărtate, şi simți că ai o direcție şi o localizare. În subspațiu, tot ce ai este nimic — şi încă o grămadă". Îşi împinse cascheta pe spate pînă cînd o aşează confortabil pe ceafă. „Este incredibil cînd stai să te gîndeşti: o suprafață mare cît tot universul nostru, destul de mare ca să găzduiască toate galaxiile pe care le vedem şi încă ar mai rămîne loc. Tot spațiul ăsta — şi nici măcar un singur atom de materie în el, nicăieri." Căpitanul Hawkins clătină din cap cu mirare. „În sfîrşit", continuă el. „Nici măcar un atom, pînă cînd am venit noi să-l folosim ca scurtătură de-a lungul universului nostru."

Omul de pe pasarelă strigă: „10 minute pînă la zero. Fără deviații notabile, căpitane".

„Foarte bine", răspunse Hawkins.

Broussard îşi mută corpul său foarte greu într-o poziție mai confortabilă. „Te simți de-a dreptul puternic, nu-i aşa?"

„Într-adevăr, aşa simt", spuse Hawkins. Deşi îi plăcea foarte mult să converseze cu Broussard, uneori întrebările lui îl călcau pe nervi.

„Nu crezi că-i mai bine că am descoperit subspațiul decît să ne fi chinuit să depăşim viteza luminii în propriul nostru univers?", întrebă Broussard.

„Oh, nu mai căuta pe nicăieri vreo nevroză rătăcită, Broussard", spuse Hawkins, reuşind să zîmbească. „Ştii foarte bine că m-am obişnuit cu subspațiul ca «transport rapid», ca să zicem aşa. Doar că sînt tipul de om care vrea să ştie TOT timpul unde merge. Iar aici, în chestia asta, îți pierzi simțul direcției. Cosmonautului îi ia mult timp ca să se acomodeze cu libertatea sălbatică pe care o găseşte în mijlocul spațiului normal. Dar, oricum, poți întotdeauna să te ghidezi după o stea dacă te-ai rătăcit. Pe cînd aici..." Arătă zadarnic spre negreala care privea la ei prin hublou. Rămaseră în linişte cîteva momente ca să o contemple.

„8 minute pînă la zero. Fără deviații notabile, căpitane", sună iar vocea de pe pasarelă.

„Foarte bine", răspunse căpitanul Hawkins rupînd scurta liniște dintre ei. Apoi continuă: „Broussard, ai fost vreodată acolo, afară? Oh, nu vreau să spun ca acum, într-o navă cosmică sau într-una de salvare. Vreau să spun în costum spațial, doar tu".

Psihiatrul clătină din cap. „Nu, nu am fost niciodată." Făcu o pauză de o secundă, apoi adăugă: „Cum este de fapt?".

Au fost timpuri, îşi aminti Hawkins, cînd chiar cea mai simplă întrebare a lui Broussard avea o tentă de ironie. Dar

aşa cum se uită repede durerea pricinuită de vîrful ascuţit al unui ac hipodermic, tot aşa fuseseră uitate şi micile ironii. Hawkins zîmbi. „Mă întreb şi eu: cum dracu' se va termina? Ne-am oprit o dată ca să reparăm o navă şi cîţiva dintre noi au trebuit să meargă afară ca să muncească. Cred că am stat acolo, afară, cam trei ore — nu mai mult. Şi totuşi, parcă înnebunisem cînd m-au tras înăuntru. Nu pot să explic de ce." Vocea sa aproape se pierdu. „Cred că era doar din cauza întunericului."

„6 minute pînă la zero. Fără deviaţii notabile, căpitane."

„Foarte bine." Pentru prima oară Hawkins se întoarse şi-l privi pe psihiatru. „În timpul antrenamentului la Academie, colegii m-au închis odată într-un dulap, în joacă. Am stat fără lumină ore întregi, dar nu era aşa cum este acum afară. Ar trebui să ştii, Broussard. De ce apare aşa de negru spaţiul de dincolo de hublou; mai negru decît orice negru pe care l-am văzut vreodată?"

Broussard îl privi pe omul de lîngă el cu atenţie înainte de a-i răspunde, întrebîndu-se chiar: oare ce fel de răspuns i-ar putea da?

„Cred că motivul este că ai condiţii optime de observaţie aici", spuse el pe moment. „Întotdeauna vezi cea mai neagră umbră din interiorul unui cerc de lumină albă. Uită-te la hublou." Hawkins se întoarse ca să privească. „Aici ai o margine albă ce înconjoară completa absenţă a luminii. Asta-i tot. Nu-i de mirare că îţi apare aşa de negru spaţiul."

Hawkins clătină din cap, nu atît ca o negare, cît a mirare.

„De fapt", continuă psihiatrul, grăbindu-se aproape, „dacă ai sta în subspaţiu, singur, fără nici o navă aproape de tine şi nici o lumină, după un timp nu ţi s-ar mai părea că este aşa de negru. Ţi s-ar obişnui retina, iar lucrurile ţi-ar apărea gri. Şi nu mult după asta vei înceta să mai vezi, în sensul în care vedem noi. Şi, după cum a spus un prieten de-al meu, în aceste condiţii vei vedea mai bine cu coatele decît cu ochii. Ciudat, nu? De obicei ne gîndim la întuneric ca la o absenţă a luminii. Şi totuşi, în scopul de-a vedea întunericul, trebuie să avem din cînd în cînd lumină în jur".

Omul de pază de pe pasarelă anunţă iar timpul: „4 minute pînă la zero. Fără deviaţii notabile, căpitane".

Allen Hawkins oftă, apoi îşi aranjă cascheta pe cap. Avea simţămîntul că lecturile lui Broussard despre ştiinţă, deşi extrem de adevărate, aveau darul de-a încurca mai mult decît să clarifice.

„Mai bine m-aş duce pe pasarelă acum, Broussard. Nu că ar avea imediat nevoie de mine, acolo..." Lăsă fraza neterminată,

apoi se întoarse şi ieşi din camera de observaţie cu un pas tineresc.

Odată ajuns în camera de control, aruncă o privire peste toate ecranele luminate, apoi se aşeză pe scaunul său de lîngă tabloul de comandă. Nu era, de fapt, nici o primejdie cunoscută în salturile înainte şi înapoi dintr-un spaţiu în altul. Nici o navă nu întîmpinase vreodată vreo dificultate în aceasta; nu fusese niciodată vreun accident în nici una dintre tranziţii. Întreaga operaţie era cît se poate de automatizată şi aparent în perfectă siguranţă. Dar nici Hawkins nu făcuse vreodată vreo tranziţie fără să simtă o încordare trădătoare în muşchi, pînă în străfundurile sale, şi fără să se întrebe: oare ce s-ar întîmpla dacă ar rămîne în întunericul acesta?

„Un minut, căpitane", îi reaminti omul de pază. Hawkins dădu afirmativ din cap, faţa fiindu-i luminată de luminile strălucitoare ale tabloului de comandă. Privi calm, cu ochi cunoscători, clipirile semnalelor.

„30 de secunde... toate motoarele funcţionează", sună o voce. Acele ceasornicului înconjurau încet cadranul.

„Zero..."

Nu se auzi nici un sunet, nu se simţi nimic, nici o smucitură sau vibraţie, nici un zgomot care să marcheze tranziţia — nimic diferit faţă de ceea ce fusese înainte, cu excepţia unei licăriri slabe a luminii.

STELE.

Căpitanul Allen Hawkins zîmbi ca pentru el. Stele... ceva pe care să te bazezi, şopti el uşor.

„Pasarela, de la Navigaţie", sună o voce lîngă urechea sa.

„Spune, Navigaţie", răspunse el după ce apăsă butonul de comunicare.

„Se pare că am reuşit, căpitane", spuse Navigatorul. „Nu pot să spun încă precis, bineînţeles, pînă cînd nu introduc în calculator poziţia celei mai apropiate stele, iar Betsy va decide unde sîntem. Dar arată bine de aici; şi dacă am dreptate, steaua pe care o vînăm este la aproape opt ore înălţime de nasul navei aşa cum stă aici. Voi schiţa drumul chiar acum. Vreţi să aşteptaţi pînă cînd Betsy va calcula drumul bun, sau riscam şi-l fixăm noi mai înainte?"

Navigatorul punea întotdeauna întrebări, deşi ştia care era răspunsul. „Vom porni imediat ce ne poţi da drumul", spuse Hawkins.

„Am înţeles, căpitane", spuse Navigatorul.

Hawkins se întoarse spre ofiţerul de serviciu. „Domnule Smith, vei rămîne de serviciu pînă cînd vei primi drumul de parcurs de la Navigaţie."

„’nțeles, căpitane”, răspunse Smith.

„Voi fi în cabina mea dacă vei avea nevoie de mine”, spuse Hawkins în timp ce părăsea pasarela. Era cam obosit şi avea intenția să se ducă drept în pat, dar se trezi oprindu-se în camera de observație. Broussard era încă acolo, privind afară pe hublou, la stele.

„Seducătoare, nu-i aşa, Broussard?”, spuse Hawkins.

„Deci simți că stelele sînt seducătoare?”, întrebă psihiatrul încet.

„Da, aşa simt. Ele ne dau lumină şi speranțe pentru viitor; şi mai mult decît atît, un punct de referință cînd zbori prin întinderile întunecate ale universului nostru. Sînt mai mult decît frumoase — sînt necesare.” În timp ce se întorcea să plece, Hawkins chicoti pentru el însuşi. Lasă-l pe acest cap pătrat să încerce să găsească o nevroză în asta.

Le-a luat trei săptămîni, din ziua cînd s-au întors în spațiul normal, ca să fie siguri că au găsit un soare cu planete, şi alte trei săptămîni de atunci ca să asolizeze pe cel de-al doilea din cei patru sateliți pe care-i avea sistemul solar. Aproape chiar de la început au fost entuziasmați de norocul lor, deoarece planeta părea a fi o descoperire de primă clasă. Nava SUNWARD şi echipajul ei explorau partea aceasta a universului de mai mult de şase ani şi din toate cele 38 de sisteme pe care le-au investigat, acesta era primul care oferea promisiunea unei eventuale vieți inteligente.

Omul explora spațiul de mai puțin de 100 de ani.

La început s-a aruncat în spațiu cu rachete fragile. Cîțiva ani mai tîrziu, a inventat un sistem de propulsie atomic care îi permitea să se apropie de viteza luminii. Dar descoperirea tehnicii de călătorie în subspațiu i-a pus practic întreg universul la dispoziție. Erau şi dezavantaje, oricum, iar acestea erau importante. Ca să se smulgă din matricea spațiului normal, încă mai era nevoie de maşini enorme şi probabil că aşa va fi întotdeauna. Aceasta va însemna că vor construi nave extrem de mari, ca SUNWARD, care pot conține nu doar echipament necesar să le propulseze în întunecimea spațiului, ci pot fi echipate şi cu mecanisme gigantice de control, necesare la reglarea salturilor. Trecerea în subspațiu nu putea fi făcută în apropierea suprafeței unei planete, deoarece cîmpul de forțe generat în timpul schimbării avea efecte neaşteptate şi era capabil, chiar şi sub cel mai strict control, să rupă o bucată imensă din acea planetă şi să o arunce în subspațiu împreună cu nava.

Navele mari necesitau bani mulți şi chiar acum erau cel puțin o mie de nave de explorare în misiune. Fiecare navă putea să exploreze cel puțin zece lumi noi pe an. Deci, deşi omul pătrunsese astfel în Univers, se părea că prin acest fel de explorare, vor trece multe secole înainte de-a termina catalogarea fiecărei stele din vecinătăți.

Iar dacă, din cînd în cînd, omul se va descuraja de imensitatea acestei opere, vor exista întotdeauna momente de mare bucurie care îl vor stimula să continue.

Cei de pe SUNWARD numiră noua stea Clarion, iar planeta locuibilă — Trellis. Era a doua planetă din cele patru, trei mari şi una foarte mică, ce înconjurau steaua. SUNWARD se învîrti în jurul lui Trellis mai mult de două săptămîni, făcînd hărți şi analizînd atmosfera. Apoi, consiliul oamenilor de ştiință de la bord a ales un loc de coborîre, iar căpitanul Hawkins a adus nava chiar pe locul stabilit. Exact la 27 de zile din ziua în care au atrellizat, consiliul a votat în unanimitate că Trellis avea condiții favorabile pentru viață umană, iar Allen Hawkins a dat ordinul de deschidere a trapelor de acces spre aerul planetei.

Căpitanul, după cum era obiceiul, a fost primul om care a păşit pe sol. A condus scurta ceremonie cerută de Pămînt şi apoi a înfipt în sol steagul Pămîntului. De asemenea, a luat măsura obişnuită de-a declara ziua ca o vacanță a navei, apoi a aruncat chiar prima minge de baseball, cînd inevitabilul joc a început mai tîrziu, după amiază. Dar n-a stat să privească, preferînd să cutreiere prin împrejurimi cîtva timp, singur. Mergea de o oră într-un cerc larg în jurul navei, cînd s-a întîlnit cu dr. Broussard, stînd liniştit sub un copac umbros, cu o carte în mînă şi o cutie de bere în cealaltă. Berea arăta bună şi rece, iar umbra părea confortabilă.

„Te deranjează dacă-ți țin companie?", întrebă Hawkins şi, deoarece era căpitanul navei, nu aşteptă să fie invitat să se aşeze şi să-şi deschidă o bere. Era bună, aşa cum şi-o imaginase el, iar Hawkins se simți dintr-o dată într-o dispoziție sufletească excelentă.

„Spune-mi, Broussard", zise el cu cel mai natural aer. „Cum de nu eşti cu ochii în patru, asigurîndu-te că libidoul echipajului nu creşte, sau mai ştiu eu ce?"

Ciulind o ureche spre terenul din depărtare, de unde se auzea zgomotul mare care însoțeşte întotdeauna un astfel de joc, Broussard răspunse, „Mi se pare că libidoul echipajului este mult mai scăzut decît aş fi sperat în asemenea circumstanțe. Lucrurile stînd aşa, nu văd nici un motiv

pentru care alienistul navei să nu aibă parte de puțină odihnă."

Hawkins se lăsă pe spate, sprijinindu-se de copac. „Alienist. Este cuvîntul destul de ciudat în zilele astea, Broussard. Este ceea ce se chema psihiatru în Anglia, mai demult, adevărat?" Hawkins avea o vagă descendență engleză şi simțea că este de datoria sa să ştie astfel de lucruri.

„Adevărat. Termenul a fost reînviat acum o sută de ani, cînd s-a plecat pentru prima oară în spațiu, deoarece s-a crezut că psihiatrii vor fi necesari în contactele cu eventualele culturi străine." Pe fața omului coborî o umbră uşoară. „Cuvîntul a fost iar uitat de puțină vreme, oricum", continuă el.

Căpitanul Hawkins aprobă din cap. „Nu există străini, nu?"

„Aşa este. Nu există. Mii de lumi noi, mii şi mii de specii noi, dar nici una dintre ele destul de inteligentă să ajungă măcar la degetul mic al cimpanzeilor pămînteni. Totuşi, fiecare navă de explorare continuă să fie echipată cu psihiatri şi să însărcineze fiecare psihiatru cu dubla misiune de liniştire a psihicului şi luarea contactului cu rase mitice, atît de inteligente încît noi nici pe departe n-am putea visa la ele." Broussard îşi goli cutia de bere şi cu o singură mişcare o aruncă cît de departe putu. „Trebuie să spun, oricum, că sîntem antrenați mai mult ca să fim doctori de boli nervoase decît primitori oficiali ai unei culturi necunoscute."

Deodată Broussard se ridică. „Dar de ce îmi reproşezi că mi-am părăsit munca azi? Te-am văzut aruncînd prima minge de baseball. Cum se face că n-ai stat mai departe la joc? Cu siguranță că asta cade în obligațiile de serviciu ale unui căpitan."

Allen Hawkins zîmbi. „Am învățat cu mult timp în urmă, Broussard, că sînt momente cînd prezența ofițerului superior are o influență nedorită asupra spiritului echipajului. De altfel, fiind căpitan al navei SUNWARD, nu prea pot să iau parte la joc. Cine va îndrăzni să mă dea afară cînd voi faulta?" Se opri ca să se gîndească la asta pentru un moment. „Sau mai bine aş fi spus că nu CRED că cineva ar îndrăzni să mă dea afară."

„Ah, da, Figura Tatălui", spuse Broussard rîzînd.

„Într-adevăr. Deci nu pot să joc. Nu pot nici să arbitrez, deoarece jumătate din farmecul jocului este dat de arbitraj şi nu pot să-l stric. Şi dacă doar aş privi, fără să particip, destui membri ar putea sugera că mă cred prea important pentru a lua parte la un tip prea popular de recreere. Deci e rău dacă joc, e rău dacă nu joc. Şi atunci, ce-mi rămîne de făcut?"

„Să părăseşti cîmpul de joc”, răspunse Broussard, aprinzîndu-şi o ţigară, după ce-i oferi prietenului său una.

„Într-adevăr, am părăsit cîmpul de joc şi am pornit-o la plimbare.”

„Nu-i chiar ce am vrut să spun cînd am zis că «să părăseşti cîmpul de joc»“, continuă Broussard. „Este un termen din psihiatrie, folosit pentru prima oară de Lewin cu multe secole în urmă. Oricînd un om este într-o situaţie conflictuală, confruntat cu două sau mai multe alternative, i se pare foarte dificil să aleagă între ele, dar poate să rezolve problema nealegînd nici una.”

Hawkins îşi întinse picioarele pe iarba din faţa sa. Dacă se gîndea bine, de puţine ori în trecut îi dăduse psihiatrului posibilitatea de a vorbi. Probabil, se gîndi Hawkins, Broussard îşi petrecea cea mai mare parte a timpului său ascultînd micile confesiuni ale tuturor, neavînd niciodată posibilitatea de-a se descărca. Se surprinse mirîndu-se: oare Papa cui s-o mai fi confesînd?

Şi astfel pronunţă cuvintele magice: „Cred că nu am prea înţeles.”

Broussard nu avea nevoie de impuls ca să continue. „Lui Lewin îi plăcea să se gîndească la situaţiile psihologice ca la situaţii aproximativ fizice. Vorbea în termeni ca valenţe şi atracţii, vectori şi forţe care operează prin distanţe psihologice. De exemplu, să luăm cazul unui copil pus într-un hol lung. La un capăt al holului este un cîine mare şi fioros. La celălalt capăt este un om cu o nuia mare. Îi spunem copilului că trebuie să meargă la unul din capetele holului. Aceasta a devenit o situaţie «evitare-evitare» în terminologia Lewiniană. Şi bărbatul cu nuiaua şi cîinele fioros poartă valenţe negative — asta înseamnă că, de fapt, copilul nu vrea să se apropie de nici unul din ei — şi cu cît copilul vine mai aproape de unul din ei, cu atît acesta îl respinge. Exact cum este cu magneţii — cu cît aduci mai aproape o sarcină negativă de altă sarcină negativă, cu atît este mai puternică forţa de respingere.”

Căpitanul Hawkins zîmbi. Nu era aşa de rău pe cît se aşteptase. „Ce legătură au toate acestea cu baseball-ul?”

„Ne vom întoarce la oile noastre imediat. Dar mai întîi să continuăm cu copilul. Îl punem în hol, îi spunem să meargă spre un capăt sau spre celălalt şi apoi stăm şi privim. La început el stă cît mai aproape de centrul holului, presupunînd că cele două valenţe negative sînt aproape egal de puternice. Este nedecis — nu se poate hotărî care este mai rău, omul sau cîinele. Deci îl îndemnăm să acţioneze — îl

şocăm sau îi spunem că trebuie să se mişte. Atunci el începe să se mişte înainte sau înapoi, oscilînd între cele două fiinţe nedorite. Deci mărim şi mai mult presiunea ca să-l forţăm să se decidă. Dar cu cît se apropie mai mult de cîine, de exemplu, cu atît acesta devine mai dezagreabil, iar omul pare să fie mai puţin periculos. Deci copilul se întoarce şi porneşte spre om. Dar atunci situaţia se repetă. Este un exemplu frumos de situaţie conflictuală."

Căpitanul spuse: „Şi, în cele din urmă, copilul ori va încasa o bătaie zdravănă, ori va fi grav muşcat, nu?".

„Nu, aici greşeşti. Pînă la urmă copilul încercă să scape din hol. Va încerca să se cațere pe pereți, sau să dărîme o uşă, sau orice altceva care îl va elibera de ceea ce devine un mediu psihologic imposibil."

„Aşa deci", spuse Hawkins. „Cred că m-ai adus iar la punctul de pornire."

Broussard rîse. „Scuzați predica, domnule căpitan. Ce vroiam să accentuez e că jocul de baseball pentru dumneata înseamnă cam ceea ce reprezintă holul pentru copil. Ori de cîte ori un om este pus în fața a două decizii imposibile ca acestea, de obicei el sfîrşeşte prin a «părăsi cîmpul» de conflict. În prezent noi putem chiar să prezicem cîmpul exact de forțe necesar să ne aducă la acest tip de comportare."

„Şi ce prezici că voi face chiar acum?", întrebă Hawkins cu o undă de veselie în glas.

„Asta-i uşor. Prezic că vei cere o altă bere — iar eu ți-o voi da. Nu există conflict." Deschise o cutie de bere, care se răci automat, şi o întinse ofițerului său superior.

Hawkins suflă spuma de pe ea şi bău satisfăcut o înghițitură bună. „Sînt timpuri cînd sînt bucuros că sînt doar un ofițer spațial fără complicații", spuse el îndată.

Broussard rînji. „Îmi pare rău dacă ți-am ținut o lecție, căpitane. Mi-e teamă că ți-ar fi plăcut mai mult o discuție sănătoasă despre Freud. Singura mea problemă este că sînt mult mai interesat de a gîndi la slabele posibilități ale întîlnirii omului cu un nou tip de civilizație, decît să joc rolul părintelui confesor al unei cete de şobolani spațiali. Pe Pămînt psihiatrii sociali au simțit că munca lui Lewin oferea înțelesuri fructuoase în analizarea componentelor motivaționale în orice societate străină pe care am putea-o întîlni. Cred că trupul meu pe vectorii hărților este doar un exemplu clasic de gîndire însetată."

Căpitanul Allen Hawkins nu se grăbi să răspundă la remarcă. Era prea preocupat să privească ceva care se mişca încet spre ei, traversînd cîmpul de iarbă. Într-un tîrziu, îi

şopti cu jumătate de glas colegului său: „Nu-ţi pune hărţile deoparte prea curînd, Broussard. Poţi să ai în sfîrşit ocazia să le foloseşti.”

Soneria sună strident. Lumini roşii străluceau insistent în faţa omului, cerîndu-i să fie atent. Ţăcănitul computerului care lucra cu cea mai mare viteză se adăuga la zgomotul infernal din micuţa cameră de control a navei spaţiale.

Inspectorul Lan Sur îşi mişcă repede degetele abile peste clapele bordului de control din faţa lui. Se uită în grabă la ele în timp ce le manipula, concentrîndu-se de fapt la ecranele din faţa lui — ecrane care-i arătau poziţia de atac a şapte nave mari de război care îl înconjurau.

Una dintre navele duşmane, care ataca, apăru incredibil de mare în faţa lui. Degetele lui Lan Sur ezitară şi apoi, chiar în secunda propice, apăsară pe butonul tirului. Nava cercetaşă păru că dansează uşor în timp ce trecu pe sus, printre marile şi încetele nave duşmane. Lan Sur îşi roti nava tocmai bine ca să se convingă de totala dezintegrare a duşmanului.

„Una la mînă”, se gîndi el, dar nu se mîndri prea mult cu realizarea aceasta. Mai erau încă şase nave.

Duşmanul se regrupă, desfăşurîndu-se într-o formaţie de forma unui con. Cunoştea trucul foarte bine şi îşi îndreptă nava ca să facă următoarea trecere pe deasupra gurii deschise a formaţiei. Dar duşmanul deschise vîrful conului tot atît de repede pe cît dorea Lan Sur să-l evite. Trase o salvă de avertizare şi-şi strînse ecranele defensive în jur. Dar nava duşmană cea mai de sus cîştigă incredibil mai multă viteză, alunecînd înspre el cu o manevră extrem de complicată. Lan Sur ştia că dacă aceasta trecea, practic l-ar fi strivit între ea şi navele de sub el. Putea să se întoarcă imediat, dar asta ar fi fost recunoaşterea unei posibile înfrîngeri, iar el nu putea admite înfrîngerea. Dacă ar putea prinde cealaltă navă în manevra de vîrf, ar distruge-o, nu numai pe ea, ci şi pe cele din capătul mai mic al conului, cînd va veni prăbuşindu-se peste ele. Pentru moment avu certitudinea că va reuşi.

Nava cercetaşă vibră, încordîndu-se, în timp ce se arunca înainte. Luminile roşii de pe bordul de control îşi dublară numărul, apoi şi-l triplară. Computerul dădea instrucţiuni aşa de repede încît abia mai avea timp să le execute. Soneria de alarmă suna înnebunită.

„Cred că o pot face”, îşi spuse el. Dar refuză să se entuziasmeze. Se mai apropiase de victorie şi mai înainte, dar eşuase. Acum vedea că este în avantaj faţă de nava duşmană, dar era, într-adevăr, o foarte subţire marjă de siguranţă.

Computerul îşi striga semnalele de pericol, în timp ce nava uriaşă venea din ce în ce mai aproape.

Lan Sur se aplecă înainte în scaun şi pe fața sa de obicei relaxată apăru o umbră de încordare. Spre surprinderea sa, se auzi spunînd cu voce tare: „Da, cred că pot”.

Dar nu putu. Dintr-o dată nava duşmană trecu pe deasupra lui şi trimise o rază subțire de lumină. Imensele nave negre, de război, care se aflau chiar sub el, primiră semnalul, prinzînd mica şi uşoara navă într-un dublu baraj.

Şi cu asta se termină totul.

Luminile roşii de pe bord se stinseră repede, una cîte una. Soneria de alarmă îşi încetă sunetele, computerul se linişti, bîzîind încet. Ecranele se stinseră. O bandă subțire ieşi din computer. Pe ea scria: „Această navă a fost anihilată. Finalul problemei.”

Lan Sur se uită la bandă, acrit. „La dracu”, spuse el, lăsîndu-se pe spate în scaun. Rupse banda în bucățele, pe care le aruncă supărat la coş. Fără nici o tragere de inimă apăsă butonul „ANALIZĂ” de pe computer. Maşina urma să-i dea o analiză completă a întregului joc de-a războiul, semnalînd cu o acuratețe ucigătoare greşelile pe care le făcuse el.

„La dracu”, spuse iar, gîndindu-se la bătălia abia încheiată. Se sculă de la bordul de control şi se îndreptă spre fotoliul relaxant.

Nu era chiar aşa de rău că pierduse lupta, îşi spuse. Munca de dinainte de luptă îl epuizase. Şi, ori de cîte ori încercase, nu fusese niciodată în stare să se lupte cu şapte nave deodată şi să supraviețuiască. Uneori îi părea o muncă imposibilă. Oricum, dorea din toată inima să rezolve problema, deoarece computerul îi spusese că aceasta poate fi rezolvată dacă găseşte adevăratul curs al acțiunii. Evident, va mai munci mult şi va mai studia înainte de-a găsi soluția.

„Dar timpul este ceva ce nu-mi lipseşte”, spuse el tare, întinzîndu-se confortabil în fotoliu. Timp de cîteva ore îşi bătu capul să înțeleagă problema, analizînd fără grabă rezultatul greşelilor, dat de computer, ca apoi s-o atace iar de la capăt. În final, din cauza oboselii, căzu într-un somn adînc şi odihnitor, încrezător că data viitoare va reuşi să rezolve problema celor şapte nave.

Lan Sur se trezi în liniște. Îşi întinse picioarele suple, încet, întorcîndu-se astfel la realitate. De îndată ce se trezi complet, se aşeză iar în fața bordului de control. Pe acesta strălucea o singură lumină de culoarea chihlimbarului. Cît timp fusese adormit, nava cercetaşă trecuse pe sistemul de conducere C2

şi apoi încetinise ca pentru o oprire. Găsise punctul căutat şi, în timp ce el dormea, computerul acționase ecranul protector din jurul navei şi începuse să inspecteze sistemul solar în care ajunsese.

Lan Sur apăsă pe un buton de pe computer, apoi se întinse pe spate pentru a digera informațiile oferite îndată de maşină. Soarele era de tip A/34.79 Lu, aşa cum fusese prevăzut înainte de voiajul său. Avea trei planete mari, interioare şi una foarte mică, a patra, foarte departe de soare şi prea mică pentru a avea vreo valoare. Lan Sur citi raportul cu atenție, notînd cu plăcere certitudinea faptelor care îi fuseseră prezentate. Era în mijlocul unei secțiuni importante, privind compoziția chimică a atmosferei, cînd un clopoțel din computer începu să sune, iar maşina tăcu pentru o secundă sau două, apoi începu să scuipe material, cu furie.

Lan Sur, care avea o experiență bogată în citirea instrucțiunilor date de computere, aruncă datele despre atmosferă şi începu să citească noile informații care erau aruncate de computer. O umbră trecu peste fața lui atunci cînd citi primele cuvinte: „Contact cu o civilizație străină stabilit...”. Spera ca acest eveniment să nu-l răpească pentru prea multă vreme de la jocurile de-a războiul.

Computerul detectase emanarea unor unde de energie, venite de pe a doua planetă. Imediat îşi retrase razele sale de detectare pe distanță mare şi se concentră în întregime asupra sursei undelor. Lan Sur programă computerul în aşa fel încît doar o mică parte a imensei maşini să se ocupe de noua investigație, în timp ce cea mai mare parte a ei avea să fie pusă la muncă într-o încercare de a decodifica ceea ce era cu siguranță o limbă care era transmisă într-un sistem învechit. Notă cu mîndrie că străinii, oricine ar fi fost, nu atinseseră gradul de dezvoltare la care să le fie accesibilă comunicarea C2 şi erau încă limitați la banala viteză a luminii pentru transmiterea mesajelor şi, în consecință, era sigur, şi pentru transportul navelor. Asta însemna că el se împiedica probabil de o rasă care era nouă în întinderile spațiului şi care ar fi fost neajutorată chiar şi în fața navei lui uşor înarmată. Oricum, ținînd seama de instrucțiunile de patrulare, activă un buton care transmitea toate informațiile pertinente, cu ajutorul undelor C2, la cea mai apropiată bază de patrulare Dakn. Aceasta trebuia să pregătească de plecare cîteva nave de război. Într-un fel sau altul, acestea vor fi necesare...

I-a luat computerului mai puțin de o zi şi jumătate, după cum a calculat Lan Sur, ca să descifreze limba străinilor

descoperiți pe cea de-a doua planetă. Inspectorul petrecu acest timp lucrînd febril la o nouă idee pe care o avea pentru soluționarea problemei celor şapte nave şi se întristă atunci cînd computerul termină de rezolvat problema decodificării noii limbi înainte ca el să definitiveze toate detaliile ultimului său atac în înşelătorul joc de-a războiul. Se puse, în silă, într-o transă luminoasă, iar maşina îl învăță noua limbă. Nu învăță de fapt să gîndească în noua limbă, căci aceasta ar fi impus observații limitate în procesul lui mental. Mai degrabă, creierul său fusese transformat într-un fel de fabrică de tradus. Avea libertatea de-a gîndi în termenii şi conceptele cu care era obişnuit, iar creierul său exprima pur şi simplu aceste gînduri cît de bine putea în noul mod de vorbire. Computerul atinsese, de asemenea, o înțelegere incredibil de clară a structurii socio-politico-psihologice a noii civilizații, dar, în afară de o scurtă privire asupra unora dintre cele mai interesante puncte, Lan Sur ignoră aceste informații şi le trimise către Baza Galactică unde oamenii de ştiință le puteau studia în liniște. Pentru sarcina lui concretă, Lan Sur nu prea avea nevoie de ele.

De îndată ce memora limba, îşi ascunse nava sub un ecran de invizibilitate completă şi o lăsă la cîteva mile depărtare de nava spațială pe care străinii o foloseau ca bază permanentă. Îşi lăsă computerul să studieze informațiile adiționale care să confirme că toate condițiile planetare se potriveau structurii sale chimice şi că străinii erau, într-adevăr, neputincioşi, aşa cum presupunerile sale păreau să indice. Îndată ce computerul îşi dădu acordul, el ieşi din navă, în strălucirea soarelui planetar.

Psihiatrul J. L. Broussard se ridică, încurcat. „Cum adică să nu-mi pun deoparte hărțile cu vectori, Lewiniene, prea curînd? Aş putea avea vreo şansă să le folosesc? Pe CINE?”

Căpitanul Allen Hawkins privea doar fix în fața lui, buzele schițînd întrebări fără răspuns. Broussard se orientă după direcția privirii lui şi privi şi el. Iar atunci înțelese.

Străinul, deoarece măcar după haine era clar că ERA străin, era încă la o distanță destul de mare de ei. Venea spre ei, avînd în juru-i un fel de scînteiere protectivă — şi chiar de la distanța aceea puteau să simtă o undă de putere venind dinspre omul acela.

„Om?”, se surprinse Broussard gîndind. „Da, seamănă foarte mult cu un om — nu ca un umanoid, ci ca un bărbat.” Dar imediat Broussard îşi spuse că nu asta ar fi problema. De fapt, era umanoid, dar, deşi arăta o lipsă certă de

caracteristici feminine, nu era neapărat BĂRBAT. „Ei bine, ar putea să aibă şi zece sexe diferite, după cîte ştim pînă acum”, se gîndi Broussard.

„Cred că vine înspre noi”, spuse Hawkins încet.

Broussard îl privi pe străin, care se mişcase cu încă 2–3 yarzi, apoi aprobă.

Hawkins deschise un radio mic pe care îl purta într-unul din buzunarele cămăşii. „Alo, Comunicaţia”, vorbi repede în microfon. „Aici e Hawkins. Dă-mi imediat puntea de control. Şi asiguraţi-vă că înregistraţi fiecare vorbă a mea.”

Cuvintele „’nţeles căpitane”, se auziră imediat din micul microfon. Căpitanul alesese un canal de comunicări speciale care era păzit tot timpul de un operator, iar Hawkins nu era surprins că i se răspunsese prompt. Se aşteptase la asta.

„Puntea aici, spuneţi”.

„Vorbeşte căpitanul Hawkins. Cine este ofiţer de cart?” Hawkins ştia cine este, dar întrebă pentru a-i da omului o şansă să realizeze în întregime că superiorul său, căpitanul, avea grijă cu cine vorbeşte.

„Locotenent Medboe, căpitane. Gata pentru instrucţiuni.”

Hawkins se gîndi o clipă, apoi răspunse: „Domnule Medboe, informaţiile pe care sînt gata să ţi le dau nu trebuie să părăsească puntea cu nici un preţ. De îndată ce termin, vei lua contact cu operatorul radio şi te vei asigura că tot ce am zis, dacă a fost înregistrat, nu a trecut mai departe. Mă înţelegi?”.

Vocea lui Medboe sună puţin încurcată: „Bineînţeles, căpitane. Instrucţiunile dumneavoastră vor fi urmate întocmai”.

„Bine”, continuă Hawkins. „Trebuie să ştii că am impresia că am făcut contact cu o rasă străină. Nu ştiu ce înseamnă asta pentru dumneata, dar pentru umanitate reprezintă o mare realizare şi nu putem să riscăm, cu nici un preţ, să se întîmple vreun incident. De aceea vei trimite pe cineva să-l găsească pe comandantul Petri şi să-l informeze că, deoarece este ofiţer executiv, va comanda nava pînă la întoarcerea mea. Şi după ce faci asta, vei chema toţi oamenii la navă imediat. Nu le vei da adevăratul motiv — spune-le că s-a anunţat o furtună grozavă şi că am ordonat să intre în navă. Este necesar ca nici unul dintre ei să nu-şi dea seama de adevăratul motiv. Ai înţeles?”

Vocea lui Medboe sună aproape rănită: „’nţeles, căpitane!”.

„Bun. De îndată ce toată lumea va fi înapoi la navă, Petri să-i adune pe toţi ofiţerii care nu sînt de serviciu şi pe toţi oamenii de ştiinţă în sala mare de şedinţe. Ei vor asculta şi

vor observa contactul aşa cum va fi realizat. Şi, mi-am amintit, departamentul comunicațiilor să fixeze o cameră TV cu rază lungă şi să dați imediat imaginea în sală. Veți înregistra imagine şi sunet pentru a le folosi altădată. Îl vei informa, de asemenea, pe Petri că la ordinul meu personal s-a instaurat stare de urgență şi, dacă este necesar, să părăsească urgent planeta, fără să facă vreo încercare de a mă proteja sau de a mă salva. O dată ce se va stabili că, de fapt, tratăm cu o cultură străină, Cartierul General de Navigație trebuie să fie informat imediat prin unde radio prin subspațiu." Hawkins vroia să fie sigur că, în cazul că întreaga navă va fi capturată, Pămîntul va trebui să ştie că a fost făcut un contact cu străinii şi să se pregătească pentru apărare. Dorea, acum că se gîndea la asta, să fi luat şi el mai multe măsuri de precauție pentru a-şi apăra oamenii şi nava. Dar, pentru moment, SUNWARD şi echipajul ei trebuiau să rămînă unde erau şi aşa cum erau. Iar dacă străinul nu-i atacase pînă acum, probabil că nici nu o va mai face.

Hawkins dorea să-i spună lui Medboe încă o mie de lucruri — cu siguranță lucruri simple şi de care Petri şi Medboe erau conştienți. Dar, ca întotdeauna, omul care trebuie să-şi asume responsabilitatea trebuie să depindă de perspicacitatea omului căruia îi dă puterea.

„Vreo întrebare?", întrebă Hawkins după o scurtă pauză.

„Nu cred, căpitane", răspunse Medboe. Hawkins putea să spună după sunetul vocii omului că acesta avea sute de lucruri de întrebat, dar nici unul nu era de categoria celor la care s-ar fi aşteptat să răspundă ofițerul său superior.

„Bine", replică Hawkins formal. „Încă un lucru. Sub nici un motiv nu vei încerca să iei legătura cu mine prin acest radio — nu e nevoie ca străinul să cunoască mai mult decît este absolut necesar despre noi sau despre posibilitățile noastre."

„Aşa e, căpitane", veni răspunsul supus. Hawkins întoarse butonul în poziția «Emisie» şi îl informă pe ofițerul de cart de acțiunile sale. Apoi se întoarse către Broussard. „Ai ceva de adăugat la toate astea?", întrebă el.

Psihiatrul negă, dînd din cap.

„Foarte bine, domnule Medboe. Poți să îndeplineşti ordinele", spuse Hawkins oftînd. Apoi se întoarse iar spre Broussard. „Ei bine, Louie. Cred că de acum e treaba ta. Tu eşti alienistul." Şi cu asta, Hawkins părăsi în silă comanda normală a situației.

Cît timp căpitanul dădea ordine, Broussard era adîncit în gînduri, acordînd doar o mică atenție instrucțiunilor pe care le dădea celălalt. Mintea psihiatrului trecea în revistă

posibilitățile primului său contact. Şi de mai multe ori în timpul scurtei perioade de timp, stărui asupra propriilor lui temeri că nu se va putea descurca.

„Cred că mai bine mi-ai da radioul mie", spuse Broussard. „Voi fi probabil mai aproape de străin în timpul primelor etape ale contactului şi, cu siguranță, voi avea cel mai mult de vorbit."

Hawkins înțelese aceasta şi trecu aparatul mai departe, fără comentarii. Broussard îl ascunse într-unul din buzunare.

„Cred că nu trebuie să ne deranjăm pentru a merge spre el", spuse Broussard o clipă mai tîrziu, răspunzînd la o întrebare nepusă. „Este clar că vine spre noi şi cred că ar fi mai bine dacă n-am fi prea entuziasmați." Broussard nu simți nevoia să comunice prin radio cum arăta străinul, o dată ce sectorul de comunicații montase camerele de televiziune. Căpitanul Hawkins îşi schimbă poziția picioarelor, cam ca un boxer care exersează un joc de picioare ca să se încălzească pentru o luptă.

„Mă întreb unde oare şi-a lăsat nava spațială", spuse Broussard.

Hawkins se uită încurcat la el. „De unde ştii că are una?", întrebă el.

„Păi, este doar o presupunere. Dar dacă nu greşesc, nimbul acela strălucitor al... al...", Broussard bîjbîi după cuvîntul potrivit, apoi căzu iar într-o pură analiză perceptuală. „Nimbul strălucitor al OMULUI care vine către noi este un fel de ecran protector. Şi, cu siguranță, noi n-am găsit pe Trellis nici o urmă a vreunei civilizații, cu atît mai puțin una aşa de avansată ca să poată să facă astfel de jucării. Bănuiesc că trebuie să fie din altă parte. Poate că este şi el un vizitator aici, ca şi noi." Hawkins admise în linişte logica explicației.

Cum străinul se mai apropiase, ei reuşiră să vadă de ce avuseseră simțămîntul instinctiv de la început că omul era de gen masculin. Părul creaturii era tăiat puțin cam prea lung față de cum îl purtau bărbații de pe Pămînt, dar asta era cam singura diferență. Străinul era puțin mai înalt decît ei, dar nu peste limitele rasei umane. Umerii erau cea mai largă parte a corpului şi formau latura de sus, cea mai mare, a formei triunghiulare pe care cei mai mulți bărbați o admiră. Hainele îi erau dintr-un material ciudat şi lipit pe corp, dar jumătatea de jos a corpului era îmbrăcată în nişte pantaloni de o formă aproape pămînteană. Omul era arătos, chiar şi după standardele pămîntene de frumusețe bărbătească.

„Ei bine", spuse Hawkins. „Asta este. Omul nu mai este deloc singur."

Broussard îşi dădu seama brusc de faptul că celălalt om era tot aşa de nervos ca şi el. „Nu, omul nu mai este singur”, replică el. Apoi adăugă: „Dar nici EL”.

Străinul era la mai puțin de 100 de yarzi depărtare, cînd Broussard spuse încet: „Cred că ar fi mai bine să nu mai vorbim. Să stăm doar aici şi să aşteptăm ca el să facă primul pas”.

Lan Sur mergea către cei doi străini cu o viteză convenabilă. Cînd ajunse la o oarecare distanță, computerul îl informă despre mesajele dintre cealaltă navă şi unul dintre cei doi străini, iar apoi despre retragerea gradată a echipajului în pîntecele navei SUNWARD. Nu era de mirare că-şi asculta computerul, o dată ce acesta făcuse o analiză fizică şi chimică superficială a străinilor. Cu mulți ani în urmă, oamenii Imperiului Dakn ajunseseră la concluzia, mai întîi în teorie, apoi în practică, că viața inteligentă capabilă să ajungă la stele trebuia să fie de natură umană. Străinii cu care se confrunta se situau în limitele teoretice. Totuşi îl amuza să vadă uşoara obezitate a unuia dintre ei şi părul rar al celuilalt. Acestea erau cîteva diferențe minore dintre rase.

La o distanță destul de convenabilă de cei doi străini, Lan Sur se opri. Era destul de aproape ca să fie auzit şi înțeles, dar nu atît de aproape încît prezența sa fizică să sugereze o amenințare. Aşteptă destul de mult pînă să vorbească.

„Se obişnuieşte în cultura voastră să se înceapă cu o introducere”, spuse el cu o voce puternică. „Eu sînt Lan Sur, avînd rangul de Inspector Senior din Patrula Galactică a Imperiului Dakn. Vă urez un bun venit oficial în Comunitatea Stelelor.”

Lan Sur aproape că putea să simtă senzația de leşin pe care o avea cel mai voluminos dintre cei doi străini, atunci cînd începuse să vorbească în propria lor limbă. Îl distra să se gîndească la faptul că aceştia doi se aşteptau probabil să înceapă să deseneze figuri în praf. Ei bine, vor mai avea de învățat.

„Ar trebui să ştiți, mai întîi, că Imperiul Dakn are cam 700 cuadrilioane de oameni cu aceleaşi caracteristici generale umane ca cele pe care le-a obținut rasa voastră. Populăm planetele a cîtorva sute de mii de sori, cei mai mulți fiind la celălalt capăt al galaxiei. Am explorat o mare parte din Univers, dar este pentru prima oară cînd am ajuns aşa de departe în această zonă a stelei pe care voi o numiți Clarion. Aceasta explică de ce n-am intrat niciodată în contact cu rasa voastră.”

Cei doi străini se aplecaseră puțin înainte, ca pentru a prinde cuvintele lui, așa cum făceau probabil copiii cînd ascultau o poveste nouă și fascinantă.

„Imperiul Dakn este singurul sistem politic care există în întreaga galaxie, după cîte știm." Lan Sur se opri pentru o clipă pentru a lăsa să cadă semnificația cuvintelor lui. „Au mai fost și altele, bineînțeles, dar ele au trecut repede sub controlul nostru. Așa cum și civilizația voastră o va face."

Citi teama bruscă și desăvîrșită care apăruse în ochii lor, fără să mai asculte ecoul computerului.

„Imperiul Dakn a învățat că, oricînd se descoperă o nouă civilizație, ea trebuie să fie absorbită imediat ca o cultură nouă. Nu există o altă cale. Rasa voastră trebuie să urmeze regula pe care au urmat-o miile de culturi pe care le-am întîlnit în trecut. Nu există alternativă. Din acest moment, voi și oamenii voștri sînteți, din punctul nostru de vedere, o parte din Imperiu. Asta nu vă place, știu. Dar nu există o altă cale".

Computerul îl informă că SUNWARD își scosese țevile de tunuri și le îndreptase spre el, dar Lan Sur ignoră acest lucru, ca fiind neimportant.

Continuă: „Nu aveți nici o șansă să nu deveniți o parte a sistemului nostru. Dar aveți șansa de a alege metoda prin care aceasta va avea loc." Oftatul involuntar al unuia dintre străini îl amuză.

„Șansa este — ori să vă alăturați nouă în pace, în care caz întreaga perioadă de tranziție va lua mai puțin de un an de-al vostru. Sau..." Lăsă cuvintele să balanseze un moment înainte ca vocea sa răsunătoare să continue. „Sau, dacă vreți să vă opuneți, tranziția va lua chiar mai puțin de atît. Vă vom distruge, pur și simplu, pe voi și lumile voastre. Nu aveți alternativă."

Vocea străinului crescu în intensitate. „Veți dori să știți ce va însemna pentru voi absorbirea în sistemul nostru... Încă de acum v-ați dat seama, cu siguranță, cît de superiori vă sîntem în orice și includ mai ales factorul de inteligență. Analiza mea asupra posibilităților voastre intelectuale și puterilor raționale mi-a arătat că nu sînteți capabili de-a vă lua la întrecere cu forțe egale cu nici una dintre celelalte rase care compun Imperiul nostru. Sînteți cei mai primitivi și de aceea rasa voastră va fi pusă în categoria sclavilor. E întotdeauna loc pentru sclavi."

Cei doi străini din fața lui păreau a fi într-o stare de șoc. Lan Sur simțea că putea să termine aici.

„Dacă veți alege să veniți cu noi în pace, se vor întîmpla următoarele: vă vom lua imediat toate lumile, evacuînd

oamenii de pe ele în mai puțin de o lună. Rasa voastră va fi împrăştiată în tot Imperiul, trimisă în locurile unde este cea mai mare nevoie de ea.

Bineînțeles că nu vă va fi îngăduit să vă păstrați personalitatea sau amintirile. Ca sclavi nu veți mai avea nevoie de ele. Deci vă vor fi îndepărtate în drum spre noua voastră casă şi vă vor fi implantate noi personalități, de sclavi. Găsiți aceasta dezagreabil, ştiu, dar este singura acțiune logică pe care o putem face. Vă veți naşte iar, ca să spun aşa, cunoscînd limba noastră, simțindu-vă ca acasă în felul nostru de viață şi nu veți reține nici măcar o fărîmă din vechile voastre tipare de cultură. Acesta este cel mai simplu şi eficient mod în care rasa voastră poate să devină o parte din marea noastră schemă.

Dar dacă NU veți alege să veniți de bună voie..." Lan Sur se opri iar pentru un efect dramatic. „Navele de război pe care le-am chemat deja, venind cu o viteză dublă decît cea a luminii, vor cerceta fiecare planetă, fiecare lume din acest sector şi vor anihila complet fiecare sistem solar pe care l-ați contaminat. În trecut noi am mai întîlnit rase încăpățînate care au încercat să reziste regulii noastre. Rezultatele au fost mai degrabă spectaculoase din punct de vedere astronomic. Probabil că oamenii voştri de ştiință s-au întrebat care era cauza novelor, sau chiar a exploziilor unor regiuni întregi de spațiu. Acum aveți răspunsul. Nu ne va place să vă distrugem rasa, dar dacă ne veți opune rezistență, nu vom avea încotro." Pe fața lui Lan Sur apăru un zîmbet straniu şi intens. „Istoria noastră povesteşte de o rasă care a încercat să-şi evite destinul. Aceşti oameni s-au împrăştiat în cele patru zări, în milioane de nave, în încercarea lor de a se ascunde de noi." Un foc licări în ochii străinului. „Ne-a luat mai mult de 1000 de ani de-ai voştri pînă să-i doborîm pe toți şi am acoperit mai mult de jumătate din galaxie pentru asta. A fost un lucru glorios. Acum sînt morți. Cu toții."

Încet, zîmbetul muri. Lan Sur se uită la cei doi pămînteni din fața sa. „Veți vedea necesitatea tuturor acestor lucruri cînd vor dispărea reacțiile voastre emoționale referitoare la aceste informații şi veți fi capabili să gîndiți iar logic. În orice caz, contează foarte puțin pentru oricare dintre noi la ce acțiune vom fi forțați să trecem. Dar, deoarece îmi dau seama că de la o rasă aşa de neinstruită, ca a voastră, nu ne putem aştepta să-şi controleze emoțiile într-o astfel de situație, nu voi cere răspunsul imediat. Vă voi da timp mai mult decît necesar în care să vă gîndiți la problemă.

Aveți exact 24 de ore în care să vă hotărîți."

In tinerețe, la Academie, căpitanul Allen Hawkins fusese boxer şi fusese unul bun. Cele mai multe meciuri le cîştigase uşor şi decisiv. Cele cîteva pe care le pierduse fuseseră la limită. Apoi a venit ziua cînd s-a hotărît să lupte într-o categoric mai mare de greutate decît a sa şi a luptat împotriva unui coleg de clasă mult mai puternic decît el. Din cînd în cînd, Hawkins îți amintea de figura aceea. După prima repriză era complet uimit, aproape deloc conştient de încercuire. Iar şi iar se trezea pe podea şi trebuia să se forțeze ca să se ridice şi să reia lupta. Aceasta se terminase foarte curînd, în repriza a treia, cînd Hawkins căzuse la podea pentru o numărătoare completă.

Toate acestea se întîmplaseră acum mulți ani, dar emoțiile care îl năpădiră, aşa cum stătea față în față cu incredibilul străin din centrul galaxiei, aceste emoții îi aminteau de acea luptă.

Se simțea acum aşa cum se simțise cînd îşi recăpătase cunoştința în cabină — complet buimăcit.

Faptul că Lan Sur vorbise într-o engleză perfectă fusese prima lovitură. Fiecare propoziție pe care o spusese străinul era ca o înjunghiere bruscă într-o zonă vitală. Exact ca în zilele în care făcea box, după cîteva momente de ascultare, Hawkins încetă să mai gîndească cu creierul şi începu să gîndească cu stomacul. Dar era complet descoperit şi neocrotit pentru lovitură.

„Aveți exact 24 de ore în care să vă hotărîți."

Cei trei oameni stăteau înfruntîndu-se, fără ca vreunul din ei să vorbească. Broussard îşi recăpătă vocea înaintea lui Hawkins, spunînd: „Cred că nu vorbeşti serios".

Pe fața lui Lan Sur nu se citea nici o emoție. „Ştiam că veți fi incapabili să înțelegeți aşa de repede ceea ce am spus. De aceea v-am dat un oarecare timp în care să vă hotărîți. Dar puteți înțelege că gradul emoțional al rasei voastre este unul din motivele pentru care v-ați dezvoltat aşa de puțin. Este clar că va trebui să vă educăm."

Hawkins îşi reveni brusc, reacționînd violent, controlul său emoțional cedînd. Aproape că urlă către străin. „Dacă sîntem într-o situație aşa de rea, de ce nu plecați şi să ne lăsați în pace? Aveți întreg Universul. De ce nu puteți să ne lăsați în pace în colțişorul nostru?"

„Dacă n-ați fi aşa de emoționați în acest moment, ați înțelege de ce nu vă lăsăm în pace, aşa cum ai zis", spuse străinul calm. „Este imposibil ca două culturi diferite să existe în această galaxie, oricît de mare ar fi ea. Pînă la urmă, cele două culturi vor trebui să intre în contact, iar asta va cauza

conflicte. Nu ne plac conflictele şi încercăm să le evităm întotdeauna. Forţîndu-vă să vă alăturaţi nouă acum — sau distrugîndu-vă dacă refuzaţi —, ne asigurăm că rasa voastră nu ne va cauza neplăceri în viitor."

„Neplăceri?", întrebă Broussard rar.

„Dacă vă vom permite să mergeţi pe propriul vostru drum, populaţia voastră va creşte şi veţi fi obligaţi să luaţi din ce în ce mai mult din această parte a Universului. Noi avem propriile noastre planuri cu această parte a galaxiei şi care nu includ lupte în războaie constante cu voi pentru proprietatea fiecărui nou sistem planetar pe care vreunul din noi ar vrea să-l colonizeze." Străinul vorbea cu ei cum ai vorbi unor copii.

Hawkins refuza să abandoneze şirul gîndurilor. „Dar putem să vă promitem că vom părăsi toate planetele noastre, în afară de propria noastră planetă. Puteţi să luaţi restul."

Lan Sur clătină din cap. „În prezent veţi promite orice ca să scăpaţi de sarcina dureroasă a luării deciziei pe care v-am cerut-o. Este posibil chiar să doriţi să vă ţineţi promisiunea de a vă retrage pe planeta voastră şi să nu mai călătoriţi niciodată în spaţiu. Dar copiii voştri şi copiii lor vor creşte nefericiţi şi neliniştiţi. Pînă la urmă, chiar peste o sută de mii de ani sau peste sute de mii de ani veţi veni ca să ne provocaţi din nou." Pe faţa lui Lan Sur se citi o expresie severă. „Iar data viitoare veţi fi echipaţi mai bine şi veţi fi mai puternici. Veţi fi capabili să vă luptaţi mai bine decît o puteţi face acum." Apoi zîmbi. „Bineînţeles, pînă la urmă Imperiul Dakn va învinge. Aşa se întîmplă întotdeauna. Dar vom ajunge exact la acelaşi punct în care sîntem acum. Vom fi obligaţi să vă absorbim în Imperiul nostru sau să vă distrugem în totalitate. Şi, între timp, vom fi forţaţi, dacă va fi necesar, să controlăm cu atenţie tot ce faceţi."

Străinul îşi clătină capul. „Nu, trebuie să înţelegeţi că nu putem tolera nimic şi că trebuie să vă predaţi. Aveţi condiţiile mele. Trebuie să vă hotărîţi. Nu mai este nimic de spus."

Hawkins simţea cum îl strînge mîna paralizantă a fricii, ca un boxer gata să piardă. Încercă să lupte pentru fiecare avantaj pe care l-ar fi putut obţine.

„Dar omule", spuse el repede. „Nu înţelegi deloc situaţia. 24 de ore nu este o perioadă de timp suficientă pentru a lua o decizie care afectează întreaga populaţie. Nu putem nici măcar să-i informăm pe cei de acasă de ceea ce se întîmplă, în perioada aceasta scurtă de timp, cu atît mai mult să şi primim un răspuns de la ei. Iar aceasta este o decizie care trebuie supusă întregii noastre populaţii, ca ea să decidă. Noi sîntem doar o foarte, foarte mică parte a rasei noastre. Ei

bine, numai noi nu avem autoritatea să luăm decizii care îi vor afecta pe cei de acasă. TREBUIE să ne dai mai mult timp."

„Completa voastră lipsă de perspicacitate mă amuză, chiar dacă mă aşteptam la asta", spuse străinul. „Sigur că trebuie să înțelegeți că, cu cît vă dau mai mult timp, cu atît veți avea vreme să vă pregătiți apărarea fizică. Ştiu tot atît de bine ca şi voi că, fără metoda de comunicație în C2, este imposibil să vă contactați planeta în timpul pe care vi l-am dat. Dar navele pe care le-am chemat deja vor fi aici în curînd şi chiar înainte de-a veni vor fi mai multe de făcut pentru a vă pregăti pe voi şi pe ceilalți pentru schimbare dacă hotărîți să veniți cu noi. Dacă nu veți dori să veniți cu noi, atunci trebuie să încep să caut planeta de pe care veniți, deoarece aceasta va trebui distrusă. În orice caz, cu cît alegeți mai curînd, cu atît este mai bine pentru mine. Deja v-am dat mai mult timp decît este necesar ca să vă învingeți emoția şi să vă gîndiți la problemă în mod logic."

„Dar pur şi simplu n-am AUTORITATEA să fac o astfel de alegere!" Hawkins se surprinse țipînd. „Nu poți să înțelegi?"

Lan Sur tăcu cîteva momente, pentru a-l lăsa pe celălalt să-şi recîştige stăpînirea de sine. Apoi spuse simplu, dar ferm: „Eu controlez acum situația aici. Eu am autoritatea şi ți-o dau. TU trebuie să hotărăşti pentru toți".

Reacțiile lui Broussard erau poate mai puțin emoționale decît ar fi părut dacă te-ai fi luat după reacțiile faciale. Lăsase pe planul doi ceea ce simțea a fi o întrebare foarte justă pînă cînd simți că străinul se pregăteşte să-şi termine întrevederea. O puse acum. „Se pare că ştii foarte multe lucruri despre noi, Lan Sur. Şi se pare că noi ştim foarte puțin despre tine. Într-un fel, asta este o evidență puternică a superiorității rasei tale. Şi totuşi, nu poți să ne pretinzi să capitulăm şi să predăm întreaga noastră cultură în mîinile voastre fără să ne dai o dovadă foarte concludentă că eşti capabil să-ți duci la bun sfîrşit amenințările. În definitiv, noi avem o navă mare, plină cu războinici, iar tu se pare că eşti singur. Ce ne poate face să nu..." Intenționat, psihiatrul lăsă întrebarea în suspensie.

Lan Sur zîmbi. „În sfîrşit, reacționezi într-un fel semilogic. Problema este bine pusă şi dacă n-ai fi pus-o acum, oricum trebuia să o fac eu mai tîrziu. Sînt aici, gata să vă demonstrez forța tehnologiei noastre. Voi doi vă veți întoarce la nava voastră, iar eu voi rămîne aici. Apoi, în următoarele două ore, veți avea ocazia să mă atacați cu orice mijloace veți crede de cuviință. Eu doar am să mă apăr fără să primejduiesc nava sau pe voi, în nici un fel. Cînd veți descoperi că, chiar dacă

par vulnerabil, toate armele voastre vor fi neputincioase să-mi facă vreun rău, probabil veți înțelege că pot să-mi duc la bun sfîrşit amenințările, dacă vreau."

Străinul dădu din mînă. „Şi acum, trebuie să vă întoarceți la nava voastră. Timp de două ore, cît voi fi la dispoziția voastră, veți putea să vă conduceți nava aşa cum veți dori. Dar la sfîrşitul celor două ore, va trebui să vă întoarceți pe locul aterizării aici sau oriunde vă voi indica eu prin radio. Orice încercare de a scăpa, acum sau în perioada următoare de timp, sau orice atac asupra mea în afara primelor două ore, sau orice alt efort de a chema ajutor va însemna distrugerea instantanee a navei voastre. Cred că ați înțeles amîndoi ce am spus şi veți înțelege că am puterea s-o sfîrşesc cu voi." Inspectorul Lan Sur îşi încrucişă brațele. „Această întrevedere a luat sfîrşit."

După cîteva secunde de linişte uimită, cei doi oameni se întoarseră şi porniră spre SUNWARD.

Toți oamenii de ştiință de la bordul navei SUNWARD şi cei mai mulți ofițeri erau strînşi în sala centrală de conferințe. Hawkins se îndreptă direct spre podiumul central şi se întoarse cu fața spre grup.

„Domnilor", începu el rar, cu obrazul ca o mască a emoției înăbuşite. „Ştiu că nu trebuie să vă dau nici o explicație o dată ce le-ați primit pe toate. Ni s-a făcut o provocare care pare să fie nesoluționabilă. Dar trebuie să facem față situației, după cum a sugerat străinul Lan Sur, cu minimum de emoție şi cu maximum de logică bună şi puternică. Vor fi binevenite orice comentarii, orice sugestii pe care le puteți da."

În sală se auzea doar zgomot de picioare tîrşîite şi glasuri drese. Lui Hawkins i se părea că fiecare membru prezent aştepta ca altcineva să vorbească mai întîi. În sfîrşit, ofițerul de comunicație sparse gheața.

„Căpitane, mi-a trecut prin minte că, dacă puterile străinului sînt atît de mari pe cît spune el, poate să înregistreze fiecare cuvînt pe care-l spunem, chiar şi aici. Cred că trebuie să luăm asta în considerare."

Mulțimea murmură, aprobînd, simțind, Hawkins era sigur de asta, că li s-a dat o scuză excelentă, căci nu erau capabili să propună nici o soluție pentru problemă. „Cred că ai dreptate", răspunse Hawkins. „Oricum, cred că pentru moment trebuie să acționăm ca şi cum el n-ar putea să ne înregistreze. Între timp, Departamentul de Comunicații va lua măsuri ca viitoarele noastre discuții să fie complet private." În vocea lui se simțea o înfrîngere amară. „Şi-mi imaginez că,

chiar dacă EL ne ascultă acum, nu va cîştiga prea multe informaţii."

Grupul îşi tîrşii picioarele, stînjenit de neputinţă. „Are cineva ceva de comentat?", întrebă Hawkins. Se părea că nimeni, pînă cînd ofiţerul de artilerie vorbi.

„Căpitane", spuse el, cu un zîmbet uşor pe faţa lui lată. „Mi-ar place să văd cam cît va putea rezista bastardul la pedeapsă."

Hawkins rîse, destrămînd tensiunea. „Cred că sîntem cu toţii de acord cu asta. Mai bine am lăsa toate discuţiile pînă după ce vom măsura rezistenţa străinului. Ne va da ocazia să-i încercăm puterile lui — şi pe ale noastre."

„Mulţi dintre dv.", indică Hawkins cu o mişcare a mîinii înspre ofiţerii din cameră, „sînt familiarizaţi cu forţa ofensivă a acestei nave. Este una dintre cele mai puternice nave înarmate pe care o are Pămîntul. Ceea ce vreau să fac este: îi vom da prietenului nostru tot iadul pe care-l poate da SUNWARD. Dar, în timp ce o vom face, vreau fotografii ale fiecărui atac, fotografii rapide, care ne vor da, probabil, explicaţia felului în care va reuşi să ne înfrîngă armele, dacă o va face. Cred că asta este foarte important." Privi mulţimea din sală. „Vom începe atacul de îndată ce toţi îmi veţi comunica faptul că departamentele dv. sînt gata. Asta-i tot, domnilor."

Jumătate de oră mai tîrziu SUNWARD se ridică de pe locul de atrellizare şi pluti uşor în atmosferă. Se opri la aproape 10 000 de picioare înălţime şi se aşeză într-o poziţie optimă de tragere. Fiecare tun şi cameră de luat vederi pe care le avea nava erau aţintite pe silueta străinului, abia vizibilă, care era la 2 mile dedesubt. Hawkins era pe puntea de luptă, mîna sa experimentată controlînd ferm nava, contrazicînd nervozitatea pe care o simţea.

„Artileria gata, domnule!", veni raportul.

„Foc!", strigă Hawkins puţin mai tare decît ar fi vrut s-o facă. Se aplecă înainte în scaun pentru a urmări scena de pe ecranul din faţa lui.

Tunurile calorice deschiseră lupta. În mai puţin de o secundă aria de temperatură maximă se află la mai puţin de două picioare de corpul străinului. O porţiune de pămînt cam de 300 de yarzi în diametru se ridică în aer ca un fum. Limbi subţiri de foc lingeau marginea cercului. În centru totul era un iad de flăcări sălbatice, iar căldura topise pămîntul. Pentru cinci minute tunurile traseră cu maximă intensitate. Nici o substanţă organică pe care o cunoştea omul n-ar fi putut să reziste unei astfel de violenţe.

„Încetați focul”, strigă Hawkins. Se lăsă încet pe spate, în scaun. Trecură cîteva minute pînă ce fumul se împrăştie, dar el ştia în inima lui ceea ce vor vedea imediat. Şi, chiar înainte ca fumul să fie împrăştiat de vînt, văzură silueta străinului care, mergînd vioi, ieşea din cercul de iad al distrugerii şi-şi flutura mîna spre ei.

„Doamne”, spuse Hawkins încet. După un moment deschise butonul de comunicare care-l lega de ofițerul de artilerie. „Ei bine, ce urmează?”, întrebă el încet.

Urmă o minge imensă de electricitate care împrăştia scîntei cînd zbura prin spațiu şi care se risipi într-un milion de fulgere chiar la picioarele străinului. Izbucnirea de lumină rezultată din explozie rănea ochii. Cînd cîmpul se clarifică, îl văzură pe străin iar, stînd în picioare şi fluturîndu-şi mîna.

Au încercat să lanseze o grămadă de torpile dintr-o dată; umplute cu cel mai puternic exploziv cunoscut de om. Ele se sfărîmară în zigzag în jurul străinului, despicînd chiar şi aerul în bucăți cu puterea lor fantastică. Făcură cratere pe o arie de aproape o milă pătrată. Stînd în mijlocul acestei zone, încă neatins, se afla duşmanul. Apoi nava bombardă micuța siluetă de jos cu toate razele ucigătoare cunoscute de om, dar tot fără efect.

În final ofițerul de artilerie îl chemă pe Hawkins prin interfon. „Îmi pare rău, căpitane, dar am făcut tot posibilul şi cred că n-a mai rămas decît un singur lucru de făcut.”

„Cred că ai dreptate”, admise Hawkins în silă. Şi întorcîndu-se spre pilot îi spuse: „Ad-o sus”.

Nava SUNWARD, aflată la aproape 50 de mile depărtare de străin, îşi pregăti de luptă ultima ei armă. Trimise roboții care să-i furnizeze informații înainte şi după distrugere. Şi după aceea aținti cea mai puternică armă creată vreodată de om chiar înspre Lan Sur.

Însăşi planeta se cutremură sub forța detonării, atît de puternică fusese bomba. Focul şi norii se ridicară cîteva mile, iar delicatele instrumente ale navei SUNWARD indicară prezența unor radiații aşa de intense, încît era clar că o arie de cîteva sute de mile diametru fusese complet distrusă. Trecură multe minute înainte ca zona exploziei să se limpezească, dar ei îl localizară mult mai înainte pe străin stînd calm într-un crater, chiar în centrul zonei afectate, cu siguranță încă neatins.

Hawkins contemplă situația cîteva minute, apoi cu un gest de oboseală întinse mîna şi deschise radioul. După un moment spuse simplu: „E-n ordine, Lan Sur, ai cîştigat. Unde vrei să asolizăm?”

Lan Sur răspunse imediat. „Vă veți putea plasa nava în zona care se află chiar sub poziția voastră actuală şi pe care am însemnat-o cu roşu. Orice încercare de a muta nava fără permisiunea mea va genera o imediată distrugere a voastră. Dacă, pe durata timpului de aşteptare, veți avea alte întrebări să-mi puneți, voi fi disponibil. Oricum, dacă nu veți ajunge la nici o concluzie la sfîrşitul acestei perioade, voi fi forțat să vă distrug fără să ezit. Mai aveți exact 22 de ore şi 9 minute la dispoziție."

Cînd nava asoliză, Hawkins se reîntoarse în sala de conferințe. Cea mai mare parte a personalului executiv era acolo, şi doar cîțiva dintre oamenii de ştiință erau absenți, fiind ocupați, în mod evident, cu analizarea rezultatelor atacului zadarnic asupra străinului. Hawkins parcurse repede podiumul şi se opri cu fața la grup.

„Domnilor", spuse el, „ați văzut ce s-a întîmplat. Poale unii dintre dv. refuză să creadă că amenințările străinului sînt adevărate — şi sînt sigur că toți sperăm să nu fie aşa. Dar acum trebuie să acceptăm faptul că sîntem obligați să luăm o hotărîre doar dacă nu găsim un mijloc de a distruge această creatură, sau de a scăpa de mînia sa.

Aş vrea să ştiți că, deşi faptul de a decide ce alternativă vom alege s-ar potrivi foarte bine cu situația mea de căpitan al navei SUNWARD, eu nu voi face aşa. Ceea ce se va hotărî aici îi va afecta pe toți pămîntenii de oriunde. Nici un om şi nici un grup mic nu poate să facă această alegere. De aceea, cu exact o oră înainte de termen, vom tine un plebiscit. Toate persoanele de la bord vor avea exact cîte un vot, iar majoritatea deciziilor va fi hotărîtoare. Eu mă voi abține de la vot şi voi decide rezultatul în cazul unei egalități.

În acelaşi timp aş vrea să vă gîndiți. Nu doar la soluțiile scăpării noastre din dilemă, dacă asta este posibil, dar, de asemenea, la sistemul de votare. Dacă vreunul dintre dv. are vreo idee, sau doar doriți pur şi simplu să vorbiți despre ceva, eu voi fi disponibil la orice oră.

Nu ştiu cum va reacționa fiecare la această situație. Probabil că străinul are dreptate. Probabil că omul este un animal prea emoțional ca să merite mai mult decît statutul de sclav în Consiliul Stelelor. Dar sper ca acțiunile noastre să dovedească exact contrariul şi ca această cea mai întunecată oră a omenirii să se transforme în cea mai bună."

Hawkins întoarse spatele grupului şi ieşi în linişte afară din cameră. Ştia că speech-ul său nu fusese altceva decît un exemplu de context emoțional şi lipsit de logică şi el nu ştia de ce se lăsase purtat de vorbe. Dar, cu intuiția înnăscută şi

antrenată asupra oamenilor şi situaţiilor, ştia că nu ar fi putut să le vorbească altfel.

Oamenii de la bordul navei SUNWARD înfruntau criza în diferite feluri. Cîţiva dintre oamenii de ştiinţă lucrau cu izbucniri neregulate de viteză ca să-şi termine analiza datelor culese în timpul bombardării străinului. Cîţiva dintre ei scriau acasă. Departamentul de Comunicaţii fusese invadat cu mesaje personale care trebuiau transmise către Pămînt. Şeful Departamentului renunţă la reguli şi lăsă departamentul deschis permanent.

Serviciile de rutină se mai făceau încă, deşi într-o manieră superficială. Dar cei mai mulţi se strînseră în grupuri mici şi discutau, de obicei în şoaptă. Cîţiva avură norocul de a se îmbăta.

Căpitanul Hawkins rămase în camera lui, izolat complet de restul navei timp de patru ore. În tot acest timp stătu pur şi simplu în scaun şi se gîndi. La începutul celei de-a cincea ore încălcă o regulă şi deschise o sticlă de whisky. La începutul celei de-a şasea ore mai încălcă o regulă şi trimise după Broussard. Hawkins nu era nici prea beat, nici prea treaz atunci cînd sosi psihiatrul. Îi spuse omului de ştiinţă să stea jos şi-i oferi un pahar.

„Ştiu că nu este etic ca eu să te iau oamenilor din echipaj acum cînd au nevoie de ajutorul tău mai mult ca oricînd", începu Hawkins încet, privind posac masa, în loc să se uite la cel cu care vorbea. „Dar fac şi eu abuz o dată de funcţia mea de căpitan.

Cred că ai înţeles cîteva dintre problemele care stau în faţa fiecărui om cu funcţii de conducere. De obicei, noi trebuie să lucrăm cu reguli destul de rigide, dar lucrurile merg întotdeauna bine dacă ne purtăm ca şi cum nu am fi aşa de rigizi pe cît ar trebui să fim. Oamenii de sub comanda ta se simt întotdeauna bine dacă se gîndesc că pot face alegeri libere. În orice sistem militar nu poţi să permiţi prea mult din această alegere liberă. Cel mai bun comandant este cel care decide ce să facă oamenii lui într-o situaţie dată şi care găseşte apoi calea de a-i face pe oameni să realizeze ceea ce vrea el." Se opri iar, apoi îl privi drept în faţă pe Broussard.

„Am hotărît care trebuie să fie rezultatul votării — şi vreau ca tu, ca psihiatru, să mă ajuţi ca acest rezultat să iasă cum vreau eu, fără ca cineva să bănuiască cumva că lucrurile au fost aranjate." Se ridică de la masă şi începu să parcurgă nervos podeaua.

După cîteva momente se opri şi se întoarse cu faţa la psihiatru. Ambii pumni erau strînşi puternic în spatele scaunului. Nu spuse nimic.

După mai multe clipe de linişte, Broussard îşi drese glasul şi întrebă: „Şi care zici că trebuie să fie alegerea?”.

Hawkins căzu în scaun. Într-un tîrziu gura i se deschise, buzele îi tremurară şi spuse: „Sclavia, bineînţeles. Este singura alegere.

Tu eşti psihiatrul şi probabil că poţi înţelege mîndria furioasă pe care o am ştiind că oamenii vor avea... vor avea CURAJUL să sfîrşească totul în loc să facă plecăciuni acestor bastarzi care ne au în palmă.” Hawkins făcu o pauză în fluxul său verbal, clipi scurt din ochi, apoi continuă.

„Dar asta-i doar izbucnirea emoţională. Din punct de vedere logic, rasa noastră trebuie să supravieţuiască. Dacă vom alege sclavia, vom trăi şi respira şi muri exact ca întotdeauna. Vom face asta pe planete străine, uitînd Pămîntul pe care am apărut şi toată istoria noastră trecută, aşa de regretabilă cum a fost. Vom uita cine sîntem NOI. Ne vom pierde pe noi înşine.”

Lovi cu pumnul în masă. „Dar NOI vom exista! Protejarea rasei vine mai întîi şi noi trebuie să ne asigurăm că ESTE protejată, că SUNWARD face alegerea potrivită. Voi conduce lucrurile cît de bine voi putea, dar voi avea nevoie de ajutor.”

Se întoarse spre Broussard. „Eu nu sînt psihiatru. Nu-ţi voi spune cum să te descurci. Nu mă interesează ce vei face. Tot ce vreau sînt rezultatele.”

Pentru cîteva secunde cei doi nu mai vorbiră. Apoi Hawkins spuse: „Şi cred că, doar dacă nu ai ceva de adăugat, am terminat cu asta. Anunţă-mă de ce vei face, dacă vei avea timp. Dar mai important decît asta, anunţă-mă în cazul că vei crede că ai să eşuezi. În acest caz va trebui să votăm.”

Broussard, oftă adînc şi se ridică să plece. Înţelegea chinul prin care trecea căpitanul, dar nu putea să facă decît foarte puţin pentru oameni acum. Era aproape de uşă cînd Hawkins îl opri.

„Broussard!”, strigă el. „De ce îi este omului aşa de dragă propria personalitate? De ce este aceasta ultimul lucru la care un om ar renunţa? Tu eşti psihiatrul. Tu trebuie să ştii răspunsul. Chiar şi un om cu o boală mintală ştie că este bolnav şi cere ajutor, dar se va ţine cu unghiile şi cu dinţii dacă vei încerca să schimbi cea mai mică parte a personalităţii sale. Tu mi-ai spus asta odată! Nu?”

Vocea căpitanului deveni din ce în ce mai puternică. „De aceea este aşa de grea terapia, nu-i aşa? De aceea educaţia

constructivă este aşa de dificilă, nu-i aşa? De aceea sînt aleşi politicienii care fac apel la temerile existenţei şi care urăsc şi iubesc, în locul celor care încearcă să schimbe opinia publică cu ceva mai bun.

Oh, de ce oare sîntem aşa de mîndri de acest lucru micuţ, slab, nesemnificativ şi mizerabil care se află în oricare din noi şi pe care îl numim adevăratul EU!" Ridică sticla de whisky şi o aruncă cu toată puterea înspre perete. Aceasta se sparse în mii de bucăţi. Lichidul întunecat din ea se scurse pe perete, lăsînd dîre lungi.

Ordonanţa personală a căpitanului Hawkins intră în grabă în cameră la zgomotul produs de sticlă şi privi speriat la murdăria de pe perete.

„Oh, ieşiţi afară! Ieşiţi amîndoi şi lăsaţi-mă în pace!", strigă Hawkins.

După plecarea celor doi, Hawkins se aruncă pe pat şi-şi îngropă faţa în pernă. Supărarea trecu repede, lăsînd doar durerea fierbinte a ruşinii. Deşi luase decizia de a se preda străinului, măcar la un nivel inteligent, nu putea să se facă să creadă că nu erau mijloace de scăpare. Capul îl durea de la izbucnirea emoţională şi orice efort de a gîndi constructiv se părea că sfîrşeşte într-o alee înfundată. Se învîrti în pat fără odihnă, vreo două ore, pînă cînd ofiţerul de la comunicaţii îi aduse un mesaj de pe Pămînt şi care fusese primit de curînd. Hawkins căută mesajul, pustiit de dorinţe, gîndindu-se confuz, doar o secundă, că veneau instrucţiuni de acasă care îi spuneau cum să înfrunte criza, expunîndu-i mijlocul prin care putea scăpa, sau doar luîndu-i groaznica responsabilitate a deciziei. Dar atunci îşi aminti că toate comunicările, chiar cînd treceau prin subspaţiu erau recepţionate după cîteva zile. Pămîntul nu ştia încă de criza de pe Trellis, iar acest mesaj care fusese recepţionat fusese transmis cu mult înainte ca ei să facă dureroasa cunoştinţă cu străinul.

Radiograma era ceva de semirutină, dar aceasta, în condiţii normale, ar fi cerut un răspuns imediat. „Să le răspundem?", întrebă ofiţerul.

„Bineînţeles că nu", spuse Hawkins supărat. „Nu va fi necesar, chiar dacă am îndrăzni să deschidem radioul ca să răspundem."

Ochii ofiţerului de la comunicaţii se holbară într-un fel ciudat.

„Să deschidem radioul?", spuse el slab. „Dar, căpitane, noi am... noi am..."

Hawkins se ridică brusc pe marginea patului. „Dumnezeule, omule, vrei să spui că ai transmis pînă acuma mesaje Pămîntului?”

Ofițerul afirmă din cap. „Am început să transmitem din momentul în care l-ați contactat pe străin. Am trimis toate discuțiile, rapoartele, totul. Exact cum ați ordonat.” Omul se chirci de teamă.

„Dar nu l-ați auzit pe străin că nu trebuie să facem nici o încercare de-a lua legătura cu Pămîntul sau altfel ne va distruge?”, întrebă Hawkins.

Celălalt ofițer simți dorința de-a ieşi din cameră prin perete.

„Îmi pare rău, căpitane”, reuşi el să îngaime. „Dar probabil că am pierdut această... această parte. Eu... eu am fost chemat afară din centrală în timpul contactului, atunci cînd am avut probleme cu un transmițător principal.” Omul păli. „Dar voi opri transmisiunea imediat”, spuse întorcîndu-se nervos către uşă.

Hawkins îşi privi ceasul. „Dacă nu ne-a reperat pînă acum, nu cred că o va face vreodată. Totuşi, mai bine ai opri transmisiunile imediat.” După ce ofițerul părăsi camera, Hawkins înjură în şoaptă. După toate planurile şi sudoarea şi durerile... Nu trebuia decît acest eveniment ca să dărîme peste el castelul de cărți, un eveniment nesemnificativ, ceva ce omisese.

„Dar dacă a vorbit serios cînd a spus să nu anunțăm Pămîntul, atunci de ce nu ne-a distrus deja?”, se întrebă Hawkins. Probabil că Lan Sur nu este aşa de crud şi nesimțitor. Hawkins îşi goni gîndurile din minte, ştiind că acestea l-ar fi condus la prea multă speranță falsă dacă ar fi continuat. Ar fi fost prea uşor să spere că doar dacă Lan Sur nu a dus la îndeplinire una dintre amenințări nu le va duce nici pe celelalte.

În timp ce gîndea, Hawkins se trezi parcurgînd podeaua camerei sale, îngrijorat — mai întîi la un perete, apoi o oprire, o întoarcere şi înapoi spre partea opusă a camerei. Se opri şi se prăbuşi într-un scaun.

„Înainte şi înapoi”, spuse tare. „Dintr-o parte într-alta. Sînt precum copilul din povestea lui Broussard. Doar că, în loc de un om cu o nuia la un capăt al holului şi un cîine la celălalt, eu îl am pe Lan Sur la ambele capete. Moartea sau un fel de sclavie care este aproape la fel de rea. O reală «situație de evitare», dacă a existat vreodată una.” Rîse cu amărăciune.

„Cu cît mă apropii mai mult de o variantă, cu atît pare mai rea, iar cealaltă cu atît mai bună.” Ridică din umeri trist. „Dar, pînă la urmă, va trebui să înțeleg că nu există scăpare.

Din nefericire, spre deosebire de copilul din exemplul lui Broussard, eu nu pot...”

Hawkins se opri brusc ca şi cum i s-ar fi întîmplat ceva. „Nu se poate. Pur şi simplu NU SE POATE”, îşi spuse. „Şi totuşi pariez că se poate.”

Se ridică din scaun şi merse repede la telefonul de perete. „Alo, Pasarela?”, ceru el. „Informaţi toţi ofiţerii care nu sînt de serviciu şi tot personalul ştiinţific că vreau să-i văd în sala de consiliu, în 30 de minute. Exact 30 de minute, aţi înţeles?”

Pe faţa sa înflori un zîmbet larg, în timp ce ieşea din cameră pentru a vorbi cu cîţiva ofiţeri şi savanţi înainte de întîlnire.

După ce se adunară în sala de consiliu, uşile fură închise şi încuiate. Grupul discuta încet, dar aprins, în timp ce aştepta ca Hawkins să înceapă.

„Domnilor”, spuse într-un tîrziu, chemînd adunarea la ordine. „Sînt informat că electroniştii de la bord au făcut tot ce este uman posibil ca această cameră să fie izolată împotriva spionării. Dar cred că în aceste ultime ore am învăţat să nu ne mai încredem în puterea tehnologiei umane.

De aceea vă voi spune doar cea mai mică parte a planurilor mele, în teoria că un secret se păstrează cel mai bine atunci cînd este cunoscut de un număr cît mai mic de oameni.”

Mulţimea părea neliniştită şi puţin temătoare, dar încă plină de speranţă.

„În ultimele ore am făcut ceea ce cred că sînt nişte descoperiri fantastice. N-am să spun care sînt, dar cred că am găsit o cale de ieşire din dilema pe care o înfruntăm.”

Mulţimea scoase un oftat de uşurare. Zîmbetele înfloriră pe multe feţe.

„Nu vă pot spune în acest moment care este modul de scăpare. Dar am discutat lucrul acesta cu cîţiva dintre dv. — cu cel mai mic număr posibil — şi toţi au fost de acord că este o şansă excelentă de a reuşi. Şi dacă va fi aşa, noi cei de pe Pămînt vom fi puşi în faţa multor probleme. Dar vom fi, în sfîrşit, liberi, iar acesta este cel mai important lucru. Dacă vom da greş...” Hawkins lăsă fraza suspendată cîteva clipe. „Dacă vom da greş, ne putem aştepta la distrugerea instantanee nu numai a noastră, ci şi a întregii omeniri.”

Aşteptă un timp pentru ca vorbele lui să-şi facă efectul. Faţa îi era încruntată. Apoi, brusc, îşi lăsă muşchii faciali să se relaxeze într-un zîmbet larg. „Dar eu nu cred că vom da greş. Cred că vom învinge. Şi am venit să vă cer permisiunea de-a risca vieţile noastre în această încercare. Nu vă pot da mai multe informaţii, dar pot doar să vă cer să aveţi încredere în

mine — şi vă mai cer voturile şi aprobarea.” Făcu ochii roată prin cameră, apoi spuse: „Am să-i rog pe toţi cei care au încredere în mine şi în judecata mea să se ridice în picioare.”

Hawkins folosi trucul deciziei în masă, considerînd că acesta îi va face pe oameni să se hotărască mai repede. Astfel decizia avea o mai mare şansă de unanimitate. Hawkins zîmbi văzînd cît de bine lucrase planul. Toţi oamenii din cameră erau în picioare, mulţi dintre ei ovaţionînd.

Aşteptă ca izbucnirea să se liniştească, apoi spuse simplu: „Mulţumesc. Şi acum, fiecare la postul său.”

Căpitanul Allen Hawkins stătea în scaunul său de control de pe pasarela navei SUNWARD, privind la butonul care deschidea radioul. „Scopul unei poziţii responsabile este de a lua decizii”, îşi spuse.

O lumină verde se aprinse pe bordul de control, indicînd că toate pregătirile pe care le ordonase erau gata. Astfel de semnale urmau să fie singurele mijloace de comunicaţie pe întreaga perioadă a manevrei, căci dăduse ordin ca nimeni să nu scoată vreun sunet în timpul operaţiunii. Nu risca.

Apăsînd pe butonul radioului, spuse tare: „Aici este căpitanul Allen Hawkins de pe nava SUNWARD. Îl chem pe inspectorul Lan Sur din Imperiul Dakn.”

Aproape imediat auzi o voce răspunzîndu-i: „Spune.”

„Cred că am luat pînă la urmă o hotărîre”, spuse Hawkins sobru. „Dar înainte de-a o anunţa, mai avem o cerere şi cred că nu vei considera că este ceva lipsit de raţiune. După cum ai spus tu însuţi, rasa noastră este incredibil de emoţională. Dacă n-am fi fost aşa, am fi putut să-ţi dăm răspunsul mult mai devreme.”

Vocea străinului tună puternic în camera de control. „Am să ascult cererea voastră, dar sper că ştiţi că nici una dintre condiţiile pe care vi le-am pus nu va putea fi schimbată.”

„Da, ştim asta, dar cererea noastră este de altă natură”, spuse Hawkins. „După cum am mai spus, rasa noastră este foarte emoţională. Dar probabil ai înţeles că noi, cei de la bordul navei SUNWARD, sîntem poate mult mai stabili decît majoritatea celor de pe planeta noastră. Aşa se întîmplă cu exploratorii şi cu oamenii de ştiinţă. De aceea am fost capabili să ajungem la un rezultat.

Din nefericire, am anticipat mai multe necazuri decît «cei de acasă», dacă înţelegi acest termen. Şi ca să facem lucrurile mai uşoare, nu doar pentru noi, dar şi pentru tine, avem o cerere de făcut.”

„Înțeleg importanța semantică a termenului şi o să vă dau răspunsul meu la această cerere dacă doriți, dar mai întîi formulați-o”, sună vocea străinului. „Risipim timp valoros şi mai am şi alte lucruri de făcut.”

Hawkins începu să transpire. Îl înțepa pe străin intenționat, dar nu ştia cît de departe putea să meargă.

„Ei bine, noi, cei de pe SUNWARD, sîntem convinşi că poți să-ți duci la capăt amenințările dacă ne răsculăm. Te-am văzut stînd neatins de toate puterile distructive ale acestei nave. Dar apărarea împotriva armelor noastre slabe este una, iar posibilitatea de a distruge o stea este alta.

Cei de acasă vor accepta decizia noastră fără ezitare şi nu vor visa niciodată să facă vreun necaz celor din Imperiul Dakn, dacă le vom arăta imagini autentice ale puterii pe care o aveți. Cerem, de aceea, să-ți scoți armele şi să transformi acest sistem solar într-o nová în timp ce noi vom fotografia procedura.”

Vocea lui Lan Sur răsună înspăimîntător de tare. „Ceea ce cereți este imposibil pentru mai multe motive. În primul rînd, Imperiul Dakn nu doreşte să distrugă pămînturi valoroase doar ca să-şi demonstreze puterile. În al doilea rînd, procedura ar lua prea mult timp, iar nava mea mică se poate sustrage flăcărilor novei, pe cînd nava voastră mare, neechipată cu sistemul de propulsie C2 ar fi atrasă în cataclism şi ar fi distrusă. Recunosc că, deoarece rasa voastră are un grad aşa de ridicat de emotivitate, o astfel de demonstrație ar ajuta probabil la absorbirea în liniște a culturii voastre într-a noastră, dar acest lucru e imposibil.”

Hawkins îşi permise luxul de-a zîmbi. Analiza pe care o făcuse situației era absolut corectă. „Ei bine”, spuse ca răspuns. „După părerea noastră, planeta exterioară a sistemului este foarte mică şi fără folos pentru nimeni. Ai putea s-o distrugi măcar pe ea?” Se opri doar o fracțiune de secundă, apoi se grăbi înainte ca străinul să răspundă. „Bineînțeles, dacă n-o poți face fără să distrugi şi celelalte planete, ei bine, vom înțelege. Dar ar ajuta...”

Vocea străinului tună, întrerupîndu-l pe comandant. Cu siguranță, voi încă subestimați nivelul tehnologic al Imperiului Dakn.” Străinul se opri ca şi cum ar fi controlat ceva. „După analiza făcută acestui sistem, cea de-a patra planetă, care este cea exterioară, nu are nici o valoare pentru poporul meu. De aceea, sînt de acord cu cererea voastră. Planeta va fi distrusă imediat.”

„Hei, stai aşa!”, strigă Hawkins cu o voce tremurată.

„Nu trebuie să vă fie teamă”, veni răspunsul anost al străinului. „Înțeleg în totalitate că echipamentul vostru de înregistrare vizuală nu poate funcționa la o astfel de distanță. De aceea vă veți ridica nava imediat şi vă veți plasa în unghiul cel mai potrivit de înregistrare.”

Hawkins trebui să se țină de scaun pentru a nu începe să danseze de bucurie. Îi întinsese o cursă străinului şi într-un fel, într-un incredibil fel, cursa a funcționat. În sfîrşit îndrăzni să spere că...

SUNWARD se opri în orbita celei de-a treia planete. Nava străină dansa înaintea lor, în drum spre micuța planetă exterioară. „Puteți veni mai aproape”, îl informă Lan Sur pe Hawkins, observînd că SUNWARD se oprise mai curînd decît se aşteptase.

„Nu, mulțumim”, răspunse Hawkins. „Putem lua fotografii excelente de la această distanță, iar tu trebuie să-ți aminteşti că noi nu avem echipamentul protector pe care îl ai tu.”

Hawkins observă că vocea străinului avea o notă iritată şi disprețuitoare. „Este o diferență mare între distrugerea unei mici planete şi crearea unei nove. Oricum, dacă vă simțiți în siguranță acolo, puteți rămîne unde sînteți.” Cîteva secunde mai tîrziu străinul adăugă: „Aparatele voastre de înregistrare sînt pregătite?”

Hawkins indică faptul că erau pregătite.

„Atunci priviți”, spuse Lan Sur. Trecură probabil trei minute pînă cînd prima explozie ajunse la ei. Micuța planetă, de aproape 550 de mile în diametru, începu să strălucească uşor, apoi fu cuprinsă toată de flăcări. Limbi de foc dansau la sute de mile de suprafață, apoi cădeau obosite, în cazanul fierbînd în care se transformase planeta. Pentru aproape zece minute micuța lume se agită în chinuri agonizante şi apoi, dintr-o dată, păru să tremure la suprafață. Nu se auzea nici un zgomot, dar cei ce priveau de la bordul navei SUNWARD înlocuiau mental lipsa componentului celei mai mari explozii la care asistaseră vreodată. Camerele de luat vederi înregistrau scena în liniște.

Cîteva minute mai tîrziu, după ce mare parte a fragmentelor fostei lumi se dezintegraseră într-o splendoare de foc, vocea lui Lan Sur sparse tăcerea: „Am folosit doar unul din multiplele mijloace de distrugere. Oricum, se pare că a fost, în aceste condiții, cel mai spectaculos. Şi ați văzut puterea ofensivă a Imperiului Dakn. Sînteți gata să-mi dați decizia voastră?”.

Bordul de control din fața lui Hawkins îşi aprinse toate semnalele verzi. „Da”, spuse el. „Cred că sîntem, în sfîrşit,

gata. Iată răspunsul nostru la şansele pe care ni le-ai dat." Degetul lui apăsă ferm pe singurul buton roşu.

SUNWARD gonea pe drumul spre Pămînt de aproape o oră, cînd Broussard îl descoperi pe căpitanul Hawkins stînd singur în camera de observații, privind afară în negreala subspațiului.

„Ei bine", spuse psihiatrul. „Nu cred că ți se mai pare aşa de negru acum, la finalul excursiei."

Hawkins se întoarse şi-i zîmbi. „Nu. Nu cred. Ce lucru ciudat poate să facă o rază de lumina cît o gămălie de ac în întunecimea spațiului, nu?"

Broussard clătină din cap. „Mă întreb: oare ce-a gîndit prietenul nostru străin cînd Clarion, Trellis, celelalte planele şi noi am dispărut brusc, lăsîndu-l pe el acolo?"

Hawkins rîse. „Tu eşti alienistul. Tu să-mi spui."

„Mai degrabă te-aş întreba ceva. De unde ai ştiut că-ți va merge?"

„Poți spune că am devenit expert psihiatru peste noapte", răspunse Hawkins. „Oh, nu în felul ştiințific pe care-l practici tu — ci în felul practicat de cei mai mulți oameni zi de zi. Am descoperit, de exemplu, că din cauza unei neînțelegeri din partea celor de la Comunicații, am continuat să trimitem mesaje acasă după ce străinul ne-a avertizat special să n-o facem. La început am crezut că el ignoră această încălcare a regulilor, dar apoi am început să mă întreb dacă asta nu înseamnă că el nu era conştient de ceea ce făceam noi. Îmi amintesc că a vorbit o grămadă despre sistemul C2 pe care l-a considerat mult superior sistemului nostru de transport şi comunicații. Dar cînd l-am rugat pe cel de la Navigație să facă o comparație, am descoperit că, folosind subspațiul, noi putem să parcurgem distanțele mult mai repede decît rasa lui.

Şi totul s-a adăugat la faptul că rasa lui n-a descoperit niciodată subspațiul. Ştiu că asta pare imposibil, dar cînd am controlat împreună cu cel mai bun fizician, am aflat că noi am descoperit subspațiul pur şi simplu printr-un accident — un accident stupid — şi nu prin vreo teorie complicată. Teoria a venit mai tîrziu, după ce procesul a fost demonstrat în laborator.

Un timp mi-a fost imposibil să cred. Dar cînd am descoperit că nava lui era una foarte mică — prea mică pentru a utiliza propulsia prin subspațiu — am ştiut că presupunerile mele erau corecte. Aşa că l-am păcălit să ne lase într-o poziție în care puteam acționa propulsia — şi am pus inginerii să

mărească raza de acțiune pentru a-l lua pe Clarion cu tot cu planete cu noi în subspațiu." Hawkins se opri cîteva secunde, apoi se întoarse către hubloul de observație. „Vom avea nevoie de fiecare soare şi fiecare planetă pe care vom putea pune mîna."

Broussard se sprijini confortabil cu spatele de uşă. „Cred că ai făcut bine luînd fotografii ale distrugerii celei de-a patra planete. Vom avea nevoie de ele ca să-i convingem pe «cei de acasă» că aceasta era singura soluție a problemei."

Hawkins fu de acord cu el. „Nu le va place să renunțe la tot universul cu care sînt obişnuiți, doar pentru a fugi şi a se ascunde în subspațiu. Şi, ştii, cred că poeții, marinarii şi tinerii îndrăgostiți ne vor urî cel mai mult."

„Ce vrei să spui?", întrebă Broussard.

„Nu va mai fi cer plin de stele despre care să scrii poezii, nu se va mai putea naviga pe apă după stele şi nu se vor mai cînta serenade sub ele. Cred că foarte mulți dintre noi vor simți lipsa tuturor acestora."

„Crezi că ne vor găsi vreodată?", întrebă Broussard, schimbînd subiectul. „Din expresia de pe fața lui Lan Sur, atunci cînd ne-a spus despre cealaltă lume, am bănuit că vor scotoci întreg Universul ca să ne găsească."

„Să ne găsească? Imperiul Dakn? Chiar că nu ştiu. Avem o mie de nave echipate cu sistemul de propulsie în subspațiu. Asta înseamnă o mie de sisteme solare pe care le putem trece în subspațiu înainte ca ei să ne poată prinde — sper. Dar va trebui să fim atenți. Dacă vreuna din navele noastre va fi vreodată prinsă şi ei vor descoperi sistemul de propulsie, vom avea necazuri. Mă îndoiesc că ei ne vor arăta vreo milă."

„O mie de sori — şi doar o mînă de lumi utilizabile în jurul lor. Nu-i prea mult pentru o rasă care se înmulțeşte aşa de repede ca a noastră. Şi pentru unii dintre noi, cred, subspațiul nu va semăna prea mult cu spațiul normal în care au crescut, pe care l-au cunoscut şi l-au iubit." Hawkins clătină trist din cap.

„Dar DACĂ ne vor găsi?" insistă Broussard.

„Ei bine, cel puțin vom avea timp să ne pregătim. Poate un an, poate zece, poate o mie. Dar i-am învins de data asta şi poate o vom putea face iar."

Mult timp continuă să privească tăcut în întunericul de afară. „Chiar că nu ştiu..."

[1] alienist = psihiatru, dar în context înseamnă şi specialist în contacte cu extratereştrii.